

Mândria englezului

Englezul infumurat grăiește: — Ori cât războiul nu e încă decis — un lucru l'am putut dobândi, să-mi infig piciorul și pe pământ francez, unde fac pe stăpânul, ca și cum ași fi la mine acasă. Și francezul își închipue — prostul — că eu le fac astea toate — din bunătatea inimii mele — că voi să apăr țărișoara lui de îndrăcitul de german...

Rusul (necăjit): Uite cum umblă mândru polonezul la braț cu neamțul și austriacul. S'a înfrățit cu dânsii și nu mai vrea să știe de cnutul meu — de dorul unui regat independent.

LAPTAREASA CEA SIREATA

Negustorul (către lăptăreasă): Așa lipsită de grijă și luare aminte ești, că răstorni pe stradă toată cana ta cu lapte?

Lăptăreasa: Uite, dragă, cum stă treaba. Veni polițistul la mine să-mi controleze laptele, să vadă câtă apă e în el. Înțelegi acum de ce s'a răsturnat laptele!

O FRUNZA ...DIN RUSIA

În țările calde, într'o grădină vecinic verde:

Elisa: Dragă, nu pune mâna pe frunza asta — că-i plină de păduchi verzi.

Maria: Eu credeam că-i o plantă din țările calde — și când colo e din... Rusia (adică păduchii).

INTR'O CALATORIE DE NUNTA

Tânăra soție: Zău, bărbate, ești grozav. Mă refugiez aici în muzeu, fiindcă afară admiră numai natura, — și aci în muzeu, iară ai numai interes pentru tablouri. Când ai să mă mai admiri odată pe mine?

Vers din cătanie

Cruntă sabie-i la hotară,
Nu vezi decât foc și fum,
Luptă cruntă și amară.
Se-aud glasuri ca de fiară,
Mii de morți rămân pe drum.

Prutule-tu apă lină
De odată te-ai roșit
Și de-atunci nu-ai hodină.
Undele-ți mereu suspină
Și se plâng neconțințit.

În iubita ta țeară
Lăsat-ai turmele de oi,
Inima în foc și pară,
Plecat-ai frunte la război.

Și eroul cel fără seamă
Când a fost și el înfrânt
Nu cunoaște ce-i teamă
Nici de groaza cea infamă,
Nici robie pe pământ.

Plecând de pe la vetre
Codrii grei gemeau de noi,
Pentru țară și moșie
Muream moarte de eroi.

Românași și româncuțe,
Voi puteți să fiți făloși
De noi bravi români eroi.

Românașul cel cuminte
Poartă cioareci și pieptar
Și opinci poartă 'n picioare
Și la brâu poartă șerpar.

Româncuța cea isteță
Poartă fustă și catrință
Și nu-i trebi servitoare
Pân' la ultimul ce moare

Portul nostru cel mai fin
Să nu-l schimbăm cu cel străin.
Limba, portul și credința
Mai pre sus să le iubim.

Caporal Ambrosius Pentiu, reg. 41
din Bucovina.

— Iartă-mă, d'le, esti din acelaș hotel cu mine? Nu mi-ai văzut pălăria?

— Cum? Ce?... Văd că ești cu pălăria pe cap!

— Da, dar nu-i a mea, așară mia fost schimbată de nu știu cine.

— 211

Pastel

Coboară seara pe câmpie...
Pe drum pustiu un car cu boi
Se leagănă încet, departe —
Cresc nori de pulbere înapoi.

În car, îngână cărașul
Un cântec vechiu și trist nespus,
Ca o poveste 'ntunecată
A veacurilor ce au apus...

Și cum se pierde umbra serii
Mă 'ntreb pe gânduri adâncit:
»Va răsări cândva și steaua
Acestui neam nenorocit?»

Cuvinte ce nu trebuiesc uitate

Cioarei cât să-i cânti măcar
Ea tot îți va zice — gar.

Salcia cât te căznești
Pom nu poți s'o altoiești.

Parcă n'are nas să ne dea obraz.

Nimeni nu dă, pân' nu-i cere.
Toate-s cu timp și soroc.

S'a învățat desbrăcat
Și-i e rușine îmbrăcat.

Nu sta cu un nemernic
Dacă te cunoști vrednic.

Cine are adunare cu cei fără rușinare
E tot într'o defăimare.

Cioara lângă cioară trage,
Alte pasări nu-i sunt drage.

Ce-mi este mojiul,
Ce-mi este calicul?
Unul și altul obraz ic
Și în zi de prezic.

Numai babele cu sânge bătrân
Se sperie și-si scuipă în sân.

În vremea războiului e mai scump fierul decât aurul.

Du-ă război se vede capul viteazului și urma fricosului.

Leoaica numai un pui face și bun.

Deslega-voi sacul,
Vedea-voi pe dracul.

Ce curaj de găină moartă.

Nu ți-e necaz când te izbește un armăsar,
ci când te trânteste un măgar.

La plăcinte înainte și la război înapoi.

Stă pitit ca iepurile și ciulește urechile.

Omul fricos totdeauna umblă cu ghița 'n sân. Se sperie de toate buruienile.

Este la largul lui și la strâmtul altu a.

Nici carnea să arză, nici frigerea.

Banii strângătorului în mâna cheltuiătorului.

Lopata grămădește și sapa risipește.

Nici prea econom, nici prea galanton

Pentru bani își vinde sufletul

Îi tremură mâna de milostenie.

Zgîrcitul numai stingă are (care ia),
Dreapta-i este uscată (care dă).

Vulpea în pădure, și el îi vinde pielea 'n târg.

Domnișoara: Doctore, la care stațiune bălăneală să mă duc?

Doctorul: La Carlsbad.

Domnișoara: Dar ce să fac acolo? Nu-s de loc grasă.

Doctorul: Tocmai de aceea; vei avea foarte mulți admiratori.

Stăpâna: Oh, Marito, prea ești proastă! Nu ți-am spus să iei seamă când o da laptele în foc?

Marito: Din contră. M-am uitat în ceas, era ora 9 fix!

Omul nu poate să facă un lucru — la toți să placă

Bădița ș'apucă odată să-și facă un cuptor,
Pe nevasta sa 'mprejurii având' o de ajutor;
După ce-l isprăvi însă, după cum lui i-a plăcut,
Veni un vecin și-i zise că nu e bine făcut,
Pentru ce-i întors cu gura către vântul de apus,
[Ci era să fie bine spre miazăzi să-l fi pus.
Altul venind zise iară: — Bădea ce bine făcea
[Către răsărit cu gura cuptorul de-l întorcea!
Altul iar' îi zise: — Bădeo, eu în locu-ți de eram
[Cuptorul spre miază-noapte cu gura lui îl puneam.
Văzând Bădea că la nimeni lucrul lui nu i-a plăcut,
Il strică ș'apucând iarăși, pe rotile l'a făcut;
Dup' aceea când prietenii în vre-un fel de îi zicea
El s'apuca îndată și 'ntr'acolo 'l întorcea.
Și așa Bădea cu cuptorul învârtit
Al fiecăruia gust și plăcere a 'mplinit,
Zicând: — Câtă osteneală pentr'un cuptor lavui eu,
[Ca să-l fac pe placul lumii, iar nu după placul meu.

Clientul: Imi pare rău că n'am cinat
aci acum o săptămână.

Birtașul (încântat): Vă plac buca-
tele dela noi?

Clientul: Cred că atunci peștele de
azi era proaspăt.

Dor și jale

Am plecat cântând, am plecat de-aici,
Am plecat cântând, rumeni și voinici,
Am plecat la deal ca un crunt potop
Și ne-am dus cântând, mai toți din Mitoc.
Au plecat la drum tată cu fecior
Și-au rămas pustii averile lor.
Nici un blăstemat, n'au zis un cuvânt
Și-acum dorm eroii în străin pământ.

Dumnezeu, tu sfânt și mare,
Tu, ce răzi în flori și 'n soare,
Tu ce 'ntinzi pământ și mare,
Tu, ce strălucești în stele,
Tu, ce ascunzi în scoici mărgelile,
Tu, ce duci izvor 'n noapte,
Tu ce zaci închis în șoapte,
Tu ce cânti în ciocărlie,
Dă-mi din glasul tău și mie.

O, azi lumea nu-i frumoasă
Și pe holde-a morții coasă
A rărit al vieții grâu,
Sânge proaspăt curge 'n râu,
Blestem crește azi în floare,
Pentru un mort privește 'n soare

Și parcă nu-i primăvară,
Plânge trista, neagra poartă.

În păduri cântări nu sună
Și în văi nu-i viață bună,
Nu-i logodnic, nu-i mireasă,
Nimenea nu e acasă.

Văduvele și orfânii
Stau plângând la neagra poartă,
Gândul lor departe-i poartă.
Visul lor: iedera moartă,
Crește 'n curte bălărie
Poarte-o dracu 'n pălărie.

Boii-s duși din bătaură,
Unde-s caii albi din curte?
Unde-s slugii și păstorii,
Unde-s păzitorii morii,
Unde-s sădătorii florii?

Unde-s cărciumele pline
De feciori și voie bună?
Azi țiganul nu mai vine
Să aducă plâns pe strună,
Unde-i sărbătoarea muncii,
Strălucirea coaptă-a luncii?

În biserici numai popa
Își citește liturgia
Și nu cântă ciocărlie
[Când pe-altar Hristos învie.

Dumnezeu, tu sfânt și mare,
Tu ce răzi în flori și-n soare,
Tu ce 'ntinzi pământ și mare,
Tu ce strălucești în stele
Pune capăt jalei mele

Și fă lumea iar voioasă,
Taie 'n holde-a morții coasă
Și al vieții grâu se crească.
Lacrimile să-l stropescă,
Zimbetul să-l încălzească
Și când secerișul vine
Să te vad în el pe tine.

[Culese de caporalul Ambrosius Pen-
tic, reg. 41 din Bucovina.

El: Altă rochie? De unde să iau ba-
nii ce-ți trehuesc?

Ea: Asta te privește; nu te-am luat
ca să-ți dau sfaturi în chestii bănești.

Tatăl: De ce vii așa de târziu dela
școală, Petrică?

Copilul: M'a finut domnul la arest,
fiindcă n'am putut găsi Moscva pe
hartă.

Tatăl: Nu e de mirare că n'ai putut
găsi Moscva! În anul 1812 a fost ni-
micită de un foc mare. E chiar scanda-
los să fie cineva atât de aspru cu bie-
ții copii!

MOMEALA

— Cum a fost păcălit un țigan —

Nicăieri nu umbă câinii cu
colaci în coadă.

Țiganul avea o judacată în oraș. Și
cum din satul lui și până în scaun era
o bună bucată de loc, pune nevasta
de-i face un cuptor de mălai ca să-i a-
jungă. Pornește; merge el cât o fi mers,
și dela o vreme, îl apucă un pui de
foame de calic; desface la gură traista
cu mălaiul și s'asternă pe mâncate.

S'a săturat el și cum sta trântit, în-
greuiat de ospățul lui, iată că trece și
un român pe acolo.

— Cu multă plecăciune, cucoane...
— îi zise românul.

Pe țigan l'a gădilit la inimă vorba
asta.

— Bun ajuns, băte.

Românul naibeii, — își pusese ochii
pe traista țiganului, de cum o zărise,
că tare era flămând și el.

— Ați ospătat pușintel?...

— Așa-i... o leacă de 'mbucătură,
ia ca la drum, ce poți apuca?...

— Mai încapă vorba!... de bună se-

mă. Pui mâna pe o ceapă, mai cu o fă-
rămitură de mălai, — că doar nu era
s'aduci pui fripți și dulceturi pe drum.

— Așa-i cum zici! — mai ales pe căl-
durile acestea!

— Da unde se pomenește? Se strică!
Și încotro ți-e drumul?

— În spre oraș.

— La Budapesta? Hm... Mi-i tare de
mirare...

— De ce?

— Acum n'ăș avea nimic de zis. Dar
ar fi unul de-al de noi, țaran prost, că-
re nu mai știe ce-i prin lume... dar
d-ta, om pătit, luminat...

— Cu adevărat! Dar ce-i?

— Păi să cari prin căldură, așa co-
geamite traistă de mâncare în spate, să
te hăești de atâta greutate, când și co-
pii știu că 'n oraș, câinii umblă cu co-
laci în coadă.

— Aram de mine, românico — zise
țiganul. Parcă mi-a luat încornoratul mi-
tile. Am uitat, bre!...

— Svirle calabăcul la răpă!

— Ba du-l mai bine la copii, că tu
nu te duci în oraș ca mine...

— Sărut mâna, cucoane.

Românul se puse la masă.

Așa pe 'nserate, țiganul ajunge în
oraș. Cum intră în tirg, ochii în patru,
caută să vadă vre-un câne, că i se
pusese leșin pe inimă, de foame ce-i
era.

Pândind el așa, numai iată un dulău
sprinten, cu coada adusă colac pe spa-
te, venind spre el. Țiganul după câne.
Fugea dulăul, dar și țiganul numai să-l
ajungă.

Cânele, dacă vede că nu-i de-a scă-
pare, zup peste un gard, lăsând coada
măturii în jos.

— Na!... C'a scăpat colacul.

Țiganul se pune pe căutate. Ia-l de
unde nu-i. L'a apucat noaptea orbăcând
pe sub gard.

— Ce-ai pătit afumatule?

Țiganul povestește pătania. Lumea
râdea de se tăvălea. Cu greu a putut
fi adus țiganul la înțelegere.

— Mulțumește-te cu pârliala și să o
păstrezi de învățătură — i-au spus
drumetii.

Numai pe bani se capătă...

Hogea vrând la bălci să meargă
Vecinii la el aleargă,
Imprejuru-i se adună
Să-i ureze cale bună
Și să-l roage să voiască
Ceva să le târguiască;
Unul zise: — Vecinele,
Cumpără-mi două inele
Și ce bani vei da de plată
Viind ți-i număr îndată.
Altul vine iar și-i cere
Zicându-i: — Aibi bună vrere,
Și mi cumpără și mie
Vre-o cinci coturi de dimie,
Și se n'ai grije de plată,
Când vei veni, banii 's gata,
Asemenea și alții iară
De altele îl rugară...
Iar el la fiește cine
Răspundea tot: — Bine, bine.
Mai pe urmă unul scote

Trei parale având de toste,
Le dă zicând: — Vecinele,
Ia 'mi geamparele (clopoței) pe ele.
Deci peste zile puține
Dacă merge el și vine,
Iată toți câți îl rugară
Indată-l înconjurară:
— Mi-ai cumpărat vecinele?
— Dar ce lucru-mi ziseși oare?
— De inele, frățioare.
— Crede-mă că-mi uitai, frate
De treburi nenumărate.
— Vine și cel cu dimie:
— Imi luași nene și mic?

Răspunse el: — Rău îmi pare
Nea cutare și cutare,
Că-mi uitai ca pământul,
Credeți, să vă crează sfântul.
Veni între vorbele sale
Și cel ce-a dat trei parale:
— Bine ai venit, zicându-i
Și dându-i, glasul și înălța:
— Danțul cu cimpoi se trage
Și târgul cu bani se face.
Cine numără parale
Joacă cu geamparele,
Câți dau pe sîn cântă cu fluier,
Iar câți nu, — dia buze fluier...

GLUME

NEINCREDERE IN ȘCOLAR

Școlarul: Domnule învățător, tatăl
meu, cu prilejul zilei Dv. onomastice,
vă trimete această mică atențiune.

Învățătorul: A, ce văd! Persice! Și
ce frumoase, și atât de multe: opt, nouă,
zece, unsprezece, (cu neîncredere:) i-a
spune băete, nu cumva au fost două-
sprezece, și aceia ai șterpelit-o?

Proprietarul: Chirnașul meu a fost
înaintat la gradul de maior. Trebuie să-i
ridic chiria, căci altfel nu-i mai șade
bine să locuiască aci.

NOROCUL BARONULUI E COLOSAL

Baronul: Știi, domnule, am un noroc
colosal în dragoste. Așa mijlocitorul de
căsătorii, Goldstein, mă asigură că
toate clientele lui ar voi să mă ia în
căsătorie.

Bărbierul (către un client vechiu):
Ah, sunt atât de furios și amărât, în-
cât ași pune pe ucenicul meu să băr-
bierească pe toată lumea!

Baleștista (către un admirator): Ju-
vaerurile ce-mi aduci sunt veritabile?

— Ca și amorul tău, divino!

— Atunci ia-le înapoi.

Ghicitori

Ce va să zică chișul acestă?

Aflați!

Editor și redactor responsabil B. Birăuțiu
Tipografia „Poporul Român”, VII, Ilica-utca 26